

29.10.2020

Duhovna misel
od 01.11. do 06.11.2020

Marco Kargl, logoterapevt po Viktorju Franklu, docent logoterapije in eksistencialne analize na Bavarskem ter učitelj verouka na višji šoli; oče hčerke in fanta.

01.11.2020 - Poklicanost k svetosti

Današnji praznik vseh svetih je dan, ki nas spominja na to, da smo vsi poklicani k svetosti. Do zadnjega trenutka našega življenja imamo možnost, da najdemo na pot duhovne obnovitve. Življenja je konec, če ni več nalog, katerih se bi lahko lotil. Marsikdo je to že sam doživel, ko je prišla upokojitev in ni bilo več smiselnih nalog, katerih se bi z veseljem lotil. Pot do svetosti, pa ni pot razvedrilnih dejanj. Pot do svetosti, je pot smiselnih nalog, ki jih ne delam samo zase, temveč tudi za druge, za društvo ali za naravo. Vsak človek je poklican najti tisto osebno pot do svetosti.

Bis zum letzten Augenblick unseres Lebens können wir der Spur unserer eigenen Heiligkeit, zu der jeder von uns berufen ist, folgen und uns für das Gute, das Schöne und das Wertvolle, das sich in jedem Augenblick zeigen will entscheiden. Die Voraussetzungen dafür sind, dass wir der Verbittertheit, der Hoffnungslosigkeit und der Bequemlichkeit trotzen, die sich schon eingenistet hat in unserer Seele. Kein einziger Mensch, der von der Kirche heiliggesprochen wurde, war ein Couchpotato. Es waren Menschen, die an einem bestimmten Punkt in ihrem Leben regelrecht aufgewacht sind und begonnen haben eine sinnvolle Aufgabe zu verwirklichen.

Ponedeljek, 02.11.2020

V času epidemije koronavirusa se pokaže, česar se človek najbolj boji: Smrti. Tako uspešno smo se borili za to, da smo izgnali vsakdanjost smrti, v bolnišnice in domove za ostarele. Kakor senca, ki jo ni možno preganjati, če stojimo v soncu, tako tudi ni možno ignorirati dejstvo, da smo umrljivi.

In kar se v današnji situaciji tudi kaže je, da sicer upamo, da bi še nekje v vesolju bil kraj, za naše duše, ampak, da smo se poslavljali o močni veri v posmrtno življenje pri Bogu in trdem zaupanju v smisel življenja, tudi če ne dosežem visoko starost.

V tolažbo nam bo današnji dan vernih duš, kjer se spominjamo naših rajnih pomrlih in se povezujemo z njimi, in kjer se soočamo na grobovih z dejstvom, da bomo tudi mi nekoč prekoračili mejo v onstranski svet, v zaupanju, da se bomo naše rajne spet videli, na drug način. Brez psihičnih in telesnih meja spoznavanja, temveč v božji luči, kjer ni več sence. V to zaupam, čeprav se tudi sam bojim pred smrtjo, in vseh spremljevalnih pojav. In ko me strah spet enkrat prime, se v meni pojavi tih glas, ki govori: »Marco, ne boj se, zaupaj.«

Torek, 03.11.2020

Odkar se je politika od marca naprej odločila za zelo restriktiven boj proti koroni (v zaščito prenatrpanih bolnišnicah in seveda v varstvo ogroženih ljudi), se je zame začel boj za preživetje moje eksistence, ki sem jo gradil zadnja tri leta. Prireditve in druga naročila oziroma naloge, ki so bile že dolgo fiksirane, in so mi zagotovile dohodke, so bile naenkrat prepovedane. Kljub državne finančne podpore, sem bil meseca julija obupan, ker nisem imel več niti Evra na računu. V tem kritičnem času so mi skoraj vsak dan prišle Jezusove besede v spomin:

»Pomislite na lilije, kako rastejo. Ne delajo in ne predejo, toda povem vam: Še Salomon v vsem svojem veličastvu ni bil oblečen kakor katera izmed njih.« (Lk 12,27)

Interpretiral sem tale besede takole: »Zaupaj, tudi če trenutno ni dela in ni perspektiv, zaupaj.« In zaupal sem.

Sredi avgusta mi piše ravnateljica protestantske višje šole v Münchnu, v kateri sem zadnja leta prirejal tri-dnevni projekt za izbrane šolarje in šolarke, če bi bil pripravljen poučevati verouk na višji šoli.

Najprej nisem mogel verjeti, da prejemam tako sporočilo v moji situaciji! Par minut pozneje sem ji napisal, da bi bil pripravljen. Od Septembra naprej poučujem verouk na tej šoli.

Dragi moji! Doživel sem, da globoko zaupanje nikoli ni zaman. Želim tebi, ki zdaj poslušáš, globoko zasidrano zaupanje v božje spremstvo.

Sreda, 04.11.2020

Zadnja leta se razvija naš svet v eno smer, ki mi ni več všeč. Politični sistemi marsikaterih držav, tudi v Avstriji, se razvijajo v nove oblike nacionalizma.

Važno je vedeti, da so politični akterji samo reakcija na smer, ki jo je poprej že utemeljila družba z njenimi akterji: vsakega izmed nas. Naša notranja usmerjenost in naša stališča, naše misli, naša čustva in naši čuti, so osnova za rast družbenih prepričanj, in nadaljnjega razvoja političnih razmerja moči.

Ja, vsak izmed nas, je del svetovnega poteka v pozitivno ali negativno smer. Problem je samo ta: Če nas notranje usmerja strah, jeza, sovraštvo, zavist, ravnodušnost, in povsem velik ego, se predamo naših psihičnih nagnjenj, ki nas vodijo kamor ti hočejo. V tem okviru je imel Sigmund Freud prav, ko je ugotovil, da človek ni gospodar v svoji hiši.

Če se resno odločamo zato, da nas notranje usmerja ljubezen, mirnodušnost, privoščljivost, hvaležnost, in zavest, da smo vsi povezani med sabo, se ponovno lahko pokaže zavest za božje kraljestvo med nami in v nas (LK 17,21). Božje kraljestvo pa ne pride brez osebne in proste odločitve za te duhovne dobrrote. Vsak izmed nas je važen akter tega sveta in Jezus nas spodbuja, da skupno gradimo na razširitvi božjega kraljestva že na tem svetu.

Četrtek, 05.11.2020

Odkar sta se rodila moja dva otroka, se je pojavil v meni nov pogled na človeka, katerega bi danes rad delil z vami.

Vsak človek nosi v sebi absolutno novo osebo, ki je nov in enkraten pojav na tem svetu in ki izhaja iz Božje ljubezni. Ta nova oseba se prikaže najprej v pogledu in nasmehu otroka. Telo in psihični aparat sta sestavljena na dedni zasnovi očeta in matere, vendar nova oseba ni podedovana. Vsak človek je nova oseba, ki od spočetja naprej nosi v sebi vse, kar za dobro in smiselno življenje potrebuje. Na primer nadarjenosti, ki jih je treba v teku življenja odkriti, naloge, s katerimi pride človek že na svet.

Zaradi tega je nova oseba od spočetja naprej sveta in polna dostojanstva.

Otroci torej niso prazni in neopisani, ko pridejo na svet. Otroci so napolnjeni z božjo lučjo (duša) in novo osebo, ki se korak za korakom kaže preko čustvih in čuti in telesnega pojava.

Cilj naj bi bil, da se v teku življenja vedno spet zavedamo, da nismo naše telo in naš psihični aparat, ki ju imamo, temveč, da smo ljubljene božji otroci in na tej osnovi neumrljivi in poklicani živeti iz te notranje luči, ki nas vodi.

Petek, 06.11.2020

Danes se cerkev spominja svetega Lenarta, ki je živel okoli leta 500 po Kristusu in je bil opat in puščavnik. Ko je ugled Lenarta rasel, in bi bil poklican za škofa, je odklanjal in odšel v samoto.

Ko se je začelo leto 2020 gotovo nobeden ni mislil, da nam bo prepovedano obiskati sorodnike in prijatelje. In marsikdo se je naenkrat začutil osamljen in zaprt. In ponovno stojimo sredi ponovitve vigredne situacije.

Še pred kratkim nisem simpatiziral z puščavniki, ker sem bil mnenja, da je posebna značilnost človekovega življenja, da potrebuje odnose in stike z drugimi ljudmi. Predvsem v zadnjih mesecih sem lahko spoznal, da je človek sicer vedno spet povezan in celo odvisen od ljudi, ki so mu blizu. Ampak, v življenju so tudi potrebni časi, kjer se zavestno spuščamo v izkušnjo samote. In ko sem to zase ugotovil, sem doživel čas, v katerem sem bil vezan na dom zaradi pandemije drugače. Postal je kvalitativen čas, kjer sem se lotil vprašanj in tem, ki sem jih že dolgo nosil v sebi, ampak časa ni bilo, da bi se jih prej lotil.

Želim nam vsem, da bi časi, v katerih smo vezani iz katerega koli vzroka na dom, ali na bolnišniško posteljo, koristili za spraševanje eksistencialnih vprašanj in se lotili osebnih tem, ki mogoče že dolgo čakajo na našo pozornost in naklonjenost.